Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Διπλοθεσῖται Δικασταὶ καὶ Μητροπολῖται

Κύριε Διευθυντά,

ὑπάρχει νομοθετικὴ ρύθμιση ἡ ὁποία ἐπιτρέπει σὲ ἕνα Κρατικὸ Λειτουργὸ νὰ κατέχει συγχρόνως δύο (2) θέσεις στὸ Δημόσιο καὶ συγχρόνως νὰ πληρώνεται καὶ ἀπὸ τὶς δύο. Φυσικά, ἀπὸ τὴ δεύτερη θέση —ἐξαρτᾶται ποιὰ θὰ ἐπιλέξει γιὰ δεύτερη θέση— θὰ λαμβάνει τὰ 2/3 τῶν ἀποδοχῶν ἀπὸ αὐτή.

Πιὸ συγκεκριμένα εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κάποιος Μητροπολίτης καὶ συγχρόνως Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς;

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολλὲς περιπτώσεις. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἀποδοχές τους, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνταποκρίνονται συγχρόνως οἱ δημόσιοι αὐτοὶ Λειτουργοὶ στὰ τόσο ὑψηλά τους καθήκοντα;

Ἐνδεικτικὰ ἐπισημαίνω:

Στὸ Δικαστήριο: (ἐνδελεχὴς μελέτη Δικογράφων, προσεκτικὴ καὶ νομικὰ τεκμηριωμένη Εἰσήγηση, ἀκροαματικὴ διαδικασία ἐπὶ τῆς Ἕδρας. Διάσκεψη Δικαστηρίου, γράψιμο καὶ νομικὰ θεμελιωμένης ἀποφάσεως Δικαστηρίου κ.λπ.).

Στὸ Πανεπιστήμιο: (Διδασκαλία, ἔρευνα, Συνεδριάσεις, ἐξετάσεις, προσεκτικὴ διόρθωση γραπτῶν, ἔκδοση ἀποτελεσμάτων κ.λπ.).

Ἀκολούθως: Ἕνας Μητροπολίτης ἔχει τεράστιο διοικητικὸ καὶ πνευματικὸ ἔργο στὴ Μητρόπολή του. Θὰ πρέπει συνεχῶς νὰ εἶναι κοντὰ στὸ Ποίμνιό του, νὰ τὸ καθοδηγεῖ, νὰ τὸ στηρίζει πνευματικά. Νὰ εἶναι κοντὰ στὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ ἐκτελεῖ τὰ Λειτουργικά του καθήκοντα κ.λπ.

Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτελεῖ συγχρόνως καὶ τῆς Πανεπιστημιακές του ὑποχρεώσεις, ὅπως τὶς περιγράψαμε ἀνωτέρω στὴν περίπτωση τῶν Δικαστῶν. Θὰ πρέπει νὰ προβληματίσει ἔντονα τὴν Πολιτεία τὸ θέμα τῆς διπλοθεσίας καὶ νὰ τὴν καταργήσει πάραυτα. Ἡ διπλοθεσία δὲν συμπορεύεται μὲ τὸ περὶ δικαίου αἴσθημα τοῦ κοινοῦ. Ὁ νόμος τῆς διπλοθεσίας στερεῖται ἠθικῆς καὶ ἐπείγει ἡ κατάργησή του. Προσοχὴ ὄχι παραίτηση ἀποδοχῶν, ἀλλὰ παραίτηση θέσεως.

Τέλος τί ἀδικία; Ἕνας νέος ἐπιστήμων μὲ διδακτορικά, ἐργασίες, μὲ ἐπιστημονικὸ κῦρος, νὰ μὴ εὑρίσκει στὸ Πανεπιστήμιο ἐργασία, διότι τὴν θέση τοῦ Πανεπιστημίου τὴν κατέχουν ἄλλοι διπλοθεσῖτες, Δικαστὲς ἢ Μητροπολίτες, εἰσπράττοντας 3000 εὐρὼ τὸ μῆνα ἀπὸ τὴν πρώτη θέση καὶ τὰ 2/3 τῶν ἀποδοχῶν ἀπὸ τὴν δεύτερη θέση! Ὁ νέος ἐπιστήμων μὲ τὰ προσόντα του θὰ μείνει ἄνεργος ἢ θὰ ἐγκαταλείψει τὴν Ἑλλάδα! Τέτοια Ἑλλάδα ἐπιζητοῦμε;

Ὁ Γενικὸς Ἐπίτροπος Διοικήσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τοῦ Κράτους τί λέγει;

Ἰ. Θ. Χαΐνης
Ὁμ. Καθηγ. Ἐ. Μ. Πολυτεχνείου

Ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾶ τὸν πιστὸν λαὸν ὁ Πατριάρχης

Κύριε Διευθυντά,

διάβασα σήμερα τὴν ἐγκύκλιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πραγματικὰ «βγῆκα ἀπὸ τὰ ροῦχα μου». Εἶναι ἀπίστευτὸ τὸ πόσο ὑποτιμᾶ τὴ νοημοσύνη τοῦ πιστοῦ λαοῦ! Ὁ Πατριάρχης, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, πρέπει νὰ θεωρεῖ τοὺς συνεπισκόπους του, τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, τελείως ἀφελεῖς καὶ ἀνόητους. Ἀλλιῶς δὲν ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ ξεδιάντροπη παρουσίαση τοῦ μαύρου ὡς ἄσπρου, τοῦ πικροῦ ὡς γλυκοῦ! (Ἡσ. ε΄ 20). Γράφει, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι κάποιοι «κύκλοι» βάλουν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου *«χωρὶς νὰ παρέχουν καμμίαν ἀπόδειξιν ὅτι κατὰ τὰς ἐπαφάς της μὲ τοὺς μὴ Ὀρθοδόξους ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐγκατέλειψε ἢ ἀρνήθηκε τὰ δόγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας»*.

Καὶ ἐρωτοῦμε τὸν Πατριάρχη καὶ τοὺς περὶ αὐτόν:

1ον Ἀναγνωρίζοντας ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση στοὺς Παπικούς, δὲν ἀθετεῖτε τὸ δόγμα τῆς «Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο θέσπισε ἡ Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος; Ἐμεῖς, οἱ «ἀκραῖοι», μποροῦμε νὰ σᾶς ὑποδείξουμε πλῆθος Ἁγίων καὶ Συνόδων, ποὺ ἀπερίφραστα καὶ χωρὶς ψευτοευγένειες καταδίκασαν τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση. Ἐσεῖς, μπορεῖτε νὰ μᾶς ὑποδείξετε ἔστω καὶ ἕνα Ἅγιο ἢ μία Σύνοδο, ποὺ νὰ διακήρυξαν τὰ ἀντίθετα; «Ἰδοὺ ἡ Ρόδος» Παναγιώτατε: Διαψεῦστε μας!

2ον Ἀναγνωρίζοντας ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση σὲ ὅλες (340) τὶς αἱρετικὲς ψευδοεκκλησίες τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (ΠΣΕ), δὲν ἀθετήσατε ἐπίσης τὸ ἴδιο δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας; Μπορεῖτε νὰ μᾶς πεῖτε σὲ ποιὰ ἐποχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας οἱ αἱρέσεις ἀναγνωρίζονταν ὡς «ἀδελφὲς Ἐκκλησίες»;

Παναγιώτατε, εἶναι ἀλήθεια ἢ ψέματα ὅτι στὴν τελευταία Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., ποὺ ἔγινε τὸ 2006 στὴ Βραζιλία, υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἕνα «ἐκκλησιολογικὸ» κείμενο, στὸ ὁποῖο ἀπαρνηθήκατε τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» καὶ ὅτι αὐτό, ποὺ ὁριοθετεῖ τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινὴ ὀρθὴ Πίστη, ἡ Παράδοση καὶ ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχή; Εἶναι ἀλήθεια ἢ ψέματα ὅτι δεχτήκατε ὅτι ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βρισκόμαστε σὲ κοινωνία μὲ ὅλες τὶς ὁμολογίες τοῦ Π.Σ.Ε., προκειμένου νὰ ἐκπληρώσουμε τὴν Καθολικότητά μας; Εἶναι ἀλήθεια ἢ ψέματα ὅτι τὶς δογματικὲς ἀποκλίσεις τὶς ὀνομάσατε «διαφορετικὲς διατυπώσεις τῆς ἴδιας Πίστης» καὶ «ποικιλία Χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»; Ἀλλὰ τί νὰ ἀπαντήσετε; Δύο χρόνια ἀργότερα, ὁμιλώντας στὴν ἕδρα τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Ἑλβετία ἐπαινέσατε αὐτὴν τὴν ἐπαίσχυντη συμφωνία!

Παναγιώτατε, εἶναι ψέμα αὐτό, ποὺ λέτε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ἀντίθετοι στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Δὲν εἴμαστε ἀντίθετοι, εἴμαστε ὑπὲρ τῶν διαλόγων, ἀλλὰ ἐσεῖς, ἐκ προοιμίου, ὑπονομεύετε τοὺς διαλόγους αὐτούς, κάνοντας ἀπαράδεκτες ὑποχωρήσεις στὰ τῆς Πίστεως.

Ἐπίσης, ἐπικαλεῖσθε τὴν ἐξουσιοδότηση, πού, δῆθεν, σᾶς δίνουν οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ «πανορθόδοξες ἀποφάσεις». Καὶ σᾶς ἐρωτοῦμε:

1ον) Ποιὰ Σύνοδος καὶ ποιὰ «πανορθόδοξη ἀπόφαση» ἀποφάσισε ὅτι ἐπιτρέπονται στὸ ἑξῆς οἱ συμπροσευχὲς μὲ αἱρετικοὺς καὶ δὲν συνιστοῦν πλέον κανονικὸ παράπτωμα;

2ον) Ποιὰ Σύνοδος καὶ ποιὰ «Πανορθόδοξη ἀπόφαση» ἐπέτρεψε στοὺς αἱρετικοὺς ὄχι ἁπλῶς νὰ παρίστανται, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν νὰ ἔχουν ἐνεργὴ συμμετοχὴ σὲ ὀρθόδοξες Θεῖες Λειτουργίες;

3ον) Ποιὰ Σύνοδος καὶ ποιὰ «πανορθόδοξη ἀπόφαση» σᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀποδεχθεῖτε τὸ ἀντίχριστο κείμενο τοῦ ΠΣΕ στὴ Βραζιλία;

4ον) Ποιὰ Σύνοδος καὶ ποιὰ «πανορθόδοξη ἀπόφαση» σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι ἔχουμε τὸν ἴδιο Θεὸ μὲ τοὺς Μουσουλμάνους καὶ τοὺς Ἑβραίους; Ὁ Νικοπόλεως καὶ ὁ Ναυπάκτου, οἱ δύο λόγιοι Μητροπολίτες τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, γράφουν πὼς ὅποιος πιστεύει κάτι τέτοιο «ἔχει ἀρνηθεῖ ἔμπρακτὰ τὸ βάπτισμα» καὶ «ἔχει παντελῆ ἄγνοια τῶν ἀληθειῶν τῆς Πίστεως»! Οἱ πανθρησκειακές σας κακοδοξίες προσβάλλουν βάναυσα τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἑτοιμάζουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Ἀντίχριστου!

5ον) Ποιὰ Σύνοδος καὶ ποιὰ «πανορθόδοξη ἀπόφαση» σᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀποκαλέσετε «εὐλογημένη» τὴν Ἑβραϊκὴ Συναγωγὴ τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ νὰ γράψετε ὅτι οἱ Συναγωγὲς εἶναι «τόποι λατρείας τοῦ Θεοῦ»; Πῶς τολμᾶτε καὶ λέτε τέτοια λόγια τὴ στιγμή, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὶς ἀποκαλεῖ «Συναγωγὲς τοῦ Σατανᾶ»(Ἀποκ. 2:8–9);

Πῶς τολμᾶτε, Παναγιώτατε, νὰ ἐξευτελίζετε τὴν Ὀρθοδοξία λέγοντας ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο τῶν Ὀρθοδόξων ἀγωνίζεται «γιὰ τὶς ἴδιες ἀξίες καὶ ἰδανικὰ» μὲ τὶς αἱμοσταγεῖς ΗΠΑ, ἐπαινώντας τὴν γιγαντιαία πολυεθνικὴ Coca Cola (πού, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὴν Ρωσία προσέβαλε τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα) καὶ δωρίζοντας κοράνια, τὰ ὁποῖα ἀποκαλέσατε «ἅγια» καὶ «σπουδαῖα»;

Γράψαμε κάτι ψευδὲς ἢ ἀνακριβὲς Παναγιώτατε; «Ἰδοὺ ἡ Ρόδος»: Διαψεῦστε μας, ἀποστομῶστε μας! Ὁ Χριστὸς καταδέχθηκε νὰ συνομιλήσει μὲ πόρνες καὶ ἐγκληματίες, κι ἐσεῖς δὲν καταδέχεσθε νὰ ἀσχοληθεῖτε μὲ ἐμᾶς, ποὺ εἴμαστε μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τὴ στιγμὴ ποὺ διαλέγεσθε μὲ τὸ «κάθε καρυδιᾶς καρύδι»: αἱρεσιάρχες, ἰμάμηδες, ραβίνους, βουδιστές, κομφουκιανιστὲς κ.ἄ;

Φυσικά, δὲν πρόκειται νὰ δώσετε καμία ἀπάντηση, διότι οἱ αἱρετικὲς κακοδοξίες σας δὲν ἑδράζονται πουθενά! Μπορεῖ, τόσο καιρό, νὰ ἐμπαίζετε καὶ νὰ ἐξαπατεῖτε πολὺ ἀπληροφόρητο κόσμο, τὸ Θεὸ ὅμως δὲ θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἐμπαίξετε, διότι «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλ. 6:7). Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνετε, εὑρισκόμενος σὲ θέση ἰσχύος καὶ ἐξουσίας, εἶναι νὰ κινήσετε διαδικασίες διώξεων ἐναντίον μας. Μὲ τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουμε, ὅτι, τὸ 1993, ἀφορίσατε ἕνα κορυφαῖο θεολόγο, χωρὶς ἀπολογία καὶ χωρὶς νὰ τοῦ κοινοποιήσετε τὸν ἀφορισμό, κάτι ποὺ οὔτε τὰ πλέον ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα ἀπετόλμησαν ποτὲ ἀπέναντι σὲ ἀντιφρονοῦντες!

Αὐτὸ ποὺ σᾶς πείραξε εἶναι ὅτι ὁ πιστὸς λαός, ποὺ τόσο καιρὸ οἱ δεσποτάδες τὸν κρατοῦσαν στὸ σκοτάδι, τώρα ἀρχίζει σιγὰ–σιγὰ νὰ ἐνημερώνεται καὶ νὰ μαθαίνει τὴν ἀλήθεια. Μέχρι τώρα ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ὁποίας ἐσεῖς εἶσθε ἐπικεφαλῆς, ἔκανε προέλαση σχεδὸν ἀνενόχλητη.

Εἶστε τυχερός, ποὺ δὲν εἶναι σήμερα ἐνεργὸς ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, γιατὶ ἡ στεντόρεια ἐλεγκτικὴ φωνή του θὰ ἔκανε ἐσᾶς καὶ τοὺς ὁμοϊδεάτες σας νὰ τρέχετε νὰ κρυφτεῖτε σὲ καμιὰ «τρύπα» σὰν τὰ ποντίκια! Ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμαστε. Ὁ Κύριος θὰ ἀναδείξει καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες νέους «Μάρκους Εὐγενικούς», ποὺ θὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν Ἁγία Ἐκκλησία Του. (Ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ γνωστὸς καὶ καταγεγραμμένος λόγος τοῦ πατρὸς Παϊσίου: *«Ὁ Προφήτης Ἠλίας τροχάει τώρα τὴ «μάχαιρα». Πρῶτα θὰ ἀρχίσει ἀπὸ τοὺς Πατριάρχες, τοὺς Δεσποτάδες,…»*).

Βασίλειος Κερμενιώτης
Πτολεμαΐδα, 19/2/2010

Θέμα πολὺ σημαντικὸν

Κύριε Διευθυντά,

ὅταν διάβασα στὴν ἐφημερίδα σας τῆς 25–12–09 ὅτι «γράφονται τάχα πληροφορίες» γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ π. Κωνσταντίνου πρωτοπρεσβυτέρου στὴν ἐνορία Κορυφούλας Ν. Πρεβέζης καὶ ὅτι «ἔγινε ἱερέας γιὰ τὴν σωτηρία του» καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπευθυνόμεθα πρῶτα σὲ αὐτὸν (Μητροπολίτη κ. Μελέτιο), θεωρῶ χρήσιμο μὲ ὅλο τὸν σεβασμὸ πρὸς τὸν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Μελέτιο, νὰ γράψω τὰ ἑξῆς:

1) Ὅταν πρὶν ἀπὸ δύο–τρία χρόνια βρεθήκαμε μιὰ ὁμάδα πενήντα περίπου ἀνθρώπων μικρῶν καὶ μεγάλων στὴν Κορυφούλα, νιώσαμε ἔκπληξη καὶ ἀπορία γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ λειτούργησε ὁ π. Κωνσταντῖνος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐξεπλάγην —καὶ τὸ δήλωσα δημόσια ἐκεῖ— ὅταν ἄκουσα τὸν π. Κωνσταντῖνο νὰ λέγη ὅτι Κοινώνησε ἀβάπτιστη καὶ ὅτι θὰ τὸ ξαναέκανε ἂν τύχαινε! Σηκώθηκα ὄρθιος καὶ τὸν ρώτησα: τὸ ξέρει αὐτὸ ὁ Δεσπότης, ποὺ σᾶς ἔχει ἐδῶ; Ναὶ μοῦ εἶπε!

Σηκώθηκα, λοιπὸν καὶ ἐγώ, περπάτησα, ταξίδεψα μέχρι τὴν Πρέβεζα γιὰ νὰ βρῶ τὸν Μητροπολίτη κ. Μελέτιο. Βρῆκα τὸν πρωτοσύγκελλο τῆς Μητροπόλεως, γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Μελέτιος ἦταν ἀσθενὴς τότε. Ἀλλὰ νομίζω ὁ πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ Μητροπολίτης σὲ μιὰ Μητρόπολη γνωρίζουν πολὺ καλὰ τί γίνεται στὴν Μητρόπολή τους. Ἄρα, λοιπόν, ἐγώ, σεβασμιώτατε, ἦρθα καὶ ξέρω καλὰ ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι τί γίνεται ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα. Ἂν δηλώνει ὁ π. Κωνσταντῖνος ὅτι κοινωνάει ἢ ὅτι θὰ κοινωνήση ἀβαπτίστους, σώζεται; Αὐτὸ ἀφοράει νομίζω καὶ τὸν κ. Μελέτιο σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πρεβέζης. Μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε νὰ γίνη ἱερέας; Ἀπαραίτητα προσόντα γιὰ τὴν ἱερωσύνη εἶναι οἱ τίτλοι οἱ πανεπιστημιακοί;

Τελειώνοντας σᾶς παρακαλῶ (ὅλους ὅσους ἀφοροῦν τὰ γραφόμενά μου) νὰ μὲ συγχωρέσετε, ποὺ πῆρα τὸ θάρρος νὰ ἀναφερθῶ στὸ θέμα αὐτό. Τὸ θεωρῶ ὅμως πολὺ σημαντικό.

Μὲ σεβασμὸ
Δ.Τ.

Ἀπορίαι

Κύριε Διευθυντά,

ὁ κ. Σωτηρόπουλος στό φύλλο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» τῆς 1ης Ἰανουαρίου διεπίστωσε λάθη στό ἔντυπο «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σέ σχέση μέ τό τί ἐχρίσθη ὁ Χριστός.

Μέ τόν καθηγητή–θεολόγο κ. Λάμπρο Σκόντζο, πού στό φύλλο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» τῆς 1.5.09 μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι «ὁ Χριστός ὡς τέλειος ἄνθρωπος μετεῖχε τῆς πτωτικῆς καί ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπίνης φύσεως», πότε θά ἀπασχοληθεῖ;

Καί ἐσεῖς γιά τό ἴδιο θέμα πότε θά μοῦ ἀπαντήσετε;

Μέ πολλή ἐκτίμηση
Θανάσης Σινόπουλος
Ἐπανήσου 29, Κυψέλη

Ὀφειλομένη ἀπάντησις

Κύριε Διευθυντά,

ἀναγνώστης τοῦ «Ο.Τ.» μὲ ἀπαντητὲς ἐπιστολές του ζητᾶ διευκρίνιση ὅσον ἀφορᾶ ἄρθρο μου μὲ τίτλο: «ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ», τὸ ὁποῖο εἶχε δημοσιευθεῖ τὸν περασμένο Μάϊο στὴν ἐφημερίδα σας. Συγκεκριμένα «σκανδαλίστηκε» μὲ τὴ φράση μου «Ὁ Χριστὸς μετέσχε τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρώπινης φύσεως». Ἐπὶ αὐτοῦ ἔχω νὰ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς, ἂν καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀνοίξει ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης ὁποιαδήποτε Δογματικὴ καὶ νὰ τοῦ λυθεῖ ἡ ἀπορία:

Ξαφνιάστηκα ὅταν πληροφορήθηκα τὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἀναγνώστη, διότι ὡς ἄνθρωποι δὲν ἔχουμε τὸ ἀλάθητο, καὶ ἄρχισα νὰ ἐρευνῶ μήπως διέπραξα σφάλμα. Ὕστερα ἀπὸ ἐπίπονη ἔρευνα διαπίστωσα μὲ ἀνακούφιση ὅτι ὄχι μόνο δὲ ὑπέπεσα σὲ σφάλμα, ἀλλὰ ἡ φράση μου καὶ γενικὰ οἱ θέσεις μου εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνες μὲ τὴν ὀρθόδοξη θεολογία. Ἡ μόνη «ἀδυναμία» τῆς φράσεως εἶναι ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν στὸ περιορισμένο ἐόρτιο ἄρθρο νὰ γίνει περαιτέρω ἐννοιολογικὴ ἀνάλυση.

Ὁ Θεὸς Λόγος προκειμένου νὰ σαρκωθεῖ στὴν Ἁγία Παρθένο, μὲ τὴν καθαρτικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθάρισε ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα τὴ Θεοτόκο, ΩΣ ΠΡΟΣΩΠΟ, ὥστε νὰ γίνει Ἅγιο καὶ Ἄμωμο σκήνωμα γιὰ Ἐκεῖνον. Μὲ τὴν ἐνσάρκωσή Του ὁ Κύριος δὲ δημιούργησε ἄλλη ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ ἑνώθηκε μὲ τὴν ὑπάρχουσα ἀδαμιαία, γιὰ νὰ τὴ σώσει. Ὁμολογοῦμε Αὐτὸν «Ὁμοούσιον ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα» σύμφωνα μὲ τὸν Ὅρο τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, δὲ θὰ εἴχαμε πραγματικὴ ἐνανθρώπιση καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατη ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ πραγματικὴ ὀργανικὴ ἕνωση τοῦ Θεοῦ Λόγου μὲ τὴν τραυματισμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία φύση μας εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς σωτηρίας μας. Τὸ θεανδρικὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ κατέστη τρόπον τινὰ ὁ «καταλύτης» γιὰ νὰ μεταστρέψει τὴ φύση μας στὴν αὐθεντική της κατάσταση. Εἶναι τὸ «θεῖον φύραμα» στὴν ἀνθρώπινη φύση γιὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρει στὴν πρὸ τῆς πτώσεώς της κατάσταση.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἂν καὶ ἔγινε πραγματικὸς ἄνθρωπος, παρέμεινε ὁ Ἴδιος ΑΠΟΛΥΤΑ ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ, κατηγορηματικὰ ΑΜΕΤΟΧΟΣ ΠΑΣΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ, ὡς ΠΡΟΣΩΠΟ, διότι: α) ἦταν ταυτόχρονα ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ β) δὲν ὑπῆρξε καρπὸς σπέρματος ἀνδρός, γιὰ νὰ φέρει τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ὡς ἀπόγονος τοῦ πτωτικοῦ Ἀδάμ. Ὅπως ὁ ἥλιος διεισδύει σὲ ὅλα τα ὄντα, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ ρυπαρά, τὰ ὁποῖα ζωογονεῖ, λαμπρύνει καὶ μεταλλάσσει, παραμένει ἀλώβητος, ἔτσι καὶ ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, παρόλο ὅτι ἑνώθηκε ὀργανικὰ μὲ τὴν ἀδαμιαία ἀνθρώπινη φύση, παραμένει ἀλώβητος ἀπὸ τοὺς ὅποιους ρύπους τῆς ἁμαρτίας ποὺ ὑπάρχουν καὶ ὅσο θὰ ὑπάρχουν σ' αὐτή.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἔκαμαν τὴ σαφῆ διάκριση μεταξὺ φύσεως καὶ προσώπου, ἀκριβῶς γιὰ νὰ καθορίσουν τὴ θέση τοῦ προσώπου στὴ φύση καὶ νὰ ἀποφύγουν προβλήματα, ὅπως αὐτὸ τῆς ἀπολύτου ἀναμαρτησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀντίθετα στὴν ἑτεροδοξία τὰ προβλήματα εἶναι ἀνυπέρβλητα.

Ὅλοι οἱ πιστοί, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, συναποτελοῦμε τὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἴμαστε, δηλαδή, ὁ καθένας μας ἕνα ἀπειροελάχιστο κύτταρο τοῦ Ἁγίου Σώματός Του. Μπορεῖ κάποιος νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι εἶναι ἀναμάρτητος; Ἀσφαλῶς ὄχι! Οὔτε οἱ μεγαλύτεροι Ἅγιοι δὲν ὑπῆρξαν ἀπόλυτα ἀναμάρτητοι. Μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα ἐξαλείφεται τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα καὶ κάθε ἁμάρτημα, ποὺ διαπράχτηκε πρὶν ἀπὸ αὐτό. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα βρισκόμαστε ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ πονηροῦ καὶ τὴ ροπὴ πρὸς τὴν ἁμαρτία. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει τὸ ἱερὸ Μυστήριο τῆς Μετανοίας, γιὰ νὰ μᾶς «λούζει» ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ κάποιος ὅτι ἐμεῖς τὰ κύτταρα τοῦ Ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὄντας ἁμαρτωλοί, μολύνουμε τὴν «Κεφαλὴ» τοῦ Σώματος, τὸ Χριστό; Κάθε ἄλλο. Ὄχι μόνο δὲν ἐπηρεάζεται ἡ ἀπόλυτη Ἁγιότητα τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλὰ ἀντίθετα ἐμεῖς καθαριζόμαστε καὶ ἁγιαζόμαστε ἀπὸ τὴ λυτρωτική Του δύναμη καὶ χάρη. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μυστήρια τῆς ἄμωμης πίστης μας. Ἡ σωτηρία μας, σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ἔγκειται στὴν πραγματικὴ ὀργανική μας ἕνωση μὲ τὸ Λυτρωτή μας Χριστό, ἐνῶ στὴν ἀντίθετη περίπτωση αὐτὴ θὰ ἦταν ἕνα ἀόριστο λεκτικὸ σχῆμα, μιὰ οὐτοπία!

Αὐτὸ μὲ συντομία ἦταν τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς «ἐπίμαχης» φράσης μου, ἡ ὁποία «σκανδάλισε» τὸν ἀγαπητὸ ἀναγνώστη. Ἐὰν νομίζει ἐκεῖνος ἢ κάποιος ἄλλος, ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ συνεχίζω νὰ σφάλω, τὸν παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ διορθώσει μὲ ἐπιχειρήματα, καὶ νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι ἔχω τὴ διάθεση καὶ τὴν ταπείνωση νὰ ἀναγνωρίσω τὸ λάθος μου δημόσια. Κανένας μας δὲν εἶναι ἀλάθητος!

Μὲ τιμὴ
Λάμπρος Σκόντζος
Θεολόγος

Παράπονα διὰ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις

Ἀθήνα 26–11–09

Πρὸς τὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο»

Κύριε Διευθυντά,

κάθε ἀρθρογράφος σας ἔχει τὸ δικαίωμα τῶν ἀπόψεών του καὶ τῆς κριτικῆς, ὅταν μάλιστα εἶναι γνώστης τοῦ θέματος ποὺ διαπραγματεύεται.

Ἀλλὰ ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος», ὁ παρέχων «Γῆ καὶ Ὕδωρ», σὲ ἀρθρογράφο στὶς σελίδες του, πρέπει νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ ἀπαράδεκτες ἐκφράσεις;

Στὸ κείμενο «Βαπτιστικὴ Θεολογία» («Ο.Τ.» 13–11–09) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸν ἀρθρογράφο εἶναι ὁ «Ἀχυράνθρωπος» τοῦ Πατριάρχη, ἡ δὲ πατριαρχικὴ αὐλὴ ἀποκαλεῖται «σφηκοφωλιὰ ἀδίστακτων οἰκουμενιστῶν», ἐπίσης «ὄζουσα μέχρι λιποθυμίας».

Παρόμοιες ἐμπαθεῖς, ἀπαράδεκτες ἐκφράσεις, ὑποβαθμίζουν τὴν ἀξία τοῦ κειμένου.

Ἐπίσης στὸ γράμμα «Ἀπορία» («Ο.Τ.» 20–11–09), ὁ συντάκτης σχετικὰ μὲ τὴν «λειτουργικὴ Ἀναγέννηση» ἀναφερόμενος στὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο γράφει: «ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀκόμη φούσκα ἀπὸ τόσες, ποὺ μᾶς γέμισε ὁ μακαριστός».

Ἐπίσης ὁ «Ο.Τ.» μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, μᾶς πληροφόρησε ὅτι κλέφτες λεηλάτησαν τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ κατοικία στὸ Ψυχικό, «ὅπως τὸ σπίτι τῆς μαντὰμ Ὀρτὰνς τοῦ Καζαντζάκη». (οἶκος ἀνοχῆς, ἂν δὲν κάνουμε λάθος).

Ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ ὁ «Ο.Τ.» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσημη καταμέτρηση τῶν ὑπαρχόντων στὴν ἀρχιεπισκοπικὴ κατοικία, εὑρέθησαν θησαυροί.

Ἀσφαλῶς δεχόμεθα τὴν ἀξιόπιστη καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια κριτική, ἀλλὰ ὄχι λεξιλόγιο, ποὺ δὲν ἁρμόζει σὲ πολιτισμένους συντάκτες καὶ ἀναγνῶστες.

Πρέπει ὁ «Ο.Τ.» νὰ ἔχει λόγο στὰ κείμενα ποὺ δημοσιεύει;

Μήπως ἰσχύει καὶ ἐδῶ τὸ σύνθημα τῶν «Νεοδιαφωτιστῶν» «ἡ ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης»;

Μετὰ τιμῆς καὶ θλίψεως
Ἀμαλία Κ. Γερακανάκη

«Εἰς ἐπήκοον οἱ εὐχὲς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος»;

Κύριε Διευθυντά,

ἡ «Ἐνοριακὴ Κίνησις» Πατρῶν, ἀρ. τ. 138 ἔγραψε τό κάτωθι κείμενον:

«Ἡ "Ἐνοριακή Κίνησις" εἶχε γράψει ὅτι, διά τήν θέσιν καί τόν τρόπον τῆς ἀναγνώσεως τῶν εὐχῶν τῆς Θ. Λειτουργίας, πρέπει νά ἀποφανθῆ ἡ Ἱεραρχία μας. Μία εὐχάριστη ἔκπληξις καί πληροφορία, πού δημοσίευσε ὁ πρωθιερεύς π. Βασ. Θερμός εἰς τόν "Ἐφημέριον" τοῦ Μαΐου τοῦ 2009, μᾶς ὑποχρεώνει νά τήν ἀναδημοσιεύσωμεν χωρίς σχόλια δικά μας, ἡ ὁποία γράφει τά ἑξῆς: "Σέ πρόσφατη ἐπίσκεψή μου στό Ἅγ. Ὄρος εἶχα τήν εὐχάριστη ἔκπληξη νά διαπιστώσω ὅτι σέ κάποια Ἱ. Μονή οἱ ἐφημέριοι διάβαζαν τίς εὐχές τῆς Λειτουργίας μέ καθαρή ἄρθρωση καί ὑψηλότερη φωνή, ὥστε νά ἀκούγονται εὐκρινῶς ἀπό τό ἐκκλησίασμα. Τό γεγονός ὅτι ἁγιορειτική Ἱ. Μονή προσχωρεῖ στήν ἀπαγγελία τῶν εὐχῶν εἰς ἐπήκοον, μόνο δοξολογία στό Παράκλητο Πνεῦμα μπορεῖ νά προκαλέσει, δεδομένου ὅτι ὅλοι γνωρίζουμε τήν μακραίωνη συνήθεια τῶν (εὐλαβεστάτων βέβαια) ἁγιορειτῶν ἱερομονάχων νά ἀπαγγέλλουν πολύ χαμηλόφωνα τίς λειτουργικές εὐχές. Ἱστορικά αὐτό ἐξηγεῖται, ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ ὁ ἁγιορειτικός μοναχισμός διαμορφώθηκε στά ὑστεροβυζαντινά χρόνια, ὁπότε εἶχε παγιωθεῖ ἡ "ἐξαφάνιση" τῶν εὐχῶν ἀπό τή Θ. Λειτουργία. Ἀλλά ὅ,τι ἱστορικά ἐξηγεῖται, δέν σημαίνει ὅτι καί θεολογικά δικαιώνεται. Θυμᾶμαι ἡγούμενο ἄλλης ἁγιορειτικῆς Ἱ. Μονῆς σέ ἐκκλησιαστικό συνέδριο νά δηλώνει: "δέν εἶναι σωστά ὅλα ὅσα βρήκαμε στό Ἅγιον Ὄρος", παρά τήν βαθειά ἀγάπη καί τόν εἰλικρινῆ σεβασμό, πού ἔμπρακτα ἔτρεφε πρός τούς παλαιούς πατέρες"».

Τά συμπεράσματα ἐπαφίενται εἰς τούς ἀναγνῶστας.

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη
Μ. Ι. Μ

Εὐχαριστήριον

Κύριε Διευθυντά,

δεχθεῖτε παρακαλῶ τὶς θερμὲς εὐχαριστίες μου γιὰ τὴν δημοσίευση στὸ φύλλο τῆς 5ης Φεβρουαρίου 2010 τῆς ἔγκριτης ἐφημερίδας σας τοῦ ἄρθρου μὲ τὸν τίτλο «Αὐτοὶ θὰ καθορίσουν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος μας;» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου (ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα του στὸ Internet).

Δυστυχῶς αὐτοὶ θὰ καθορίσουν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος μας, διότι ἐμεῖς, στὴν πλειονότητά μας, ἀδιαφοροῦμε καὶ ἀδρανοῦμε. Ἀφήνουμε τὴν πρωτοβουλία σὲ κέντρα, δυνάμεις, ὁμάδες καὶ πρόσωπα, τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ μεθοδικὰ ἀπεργάζονται τὸν ἀφανισμὸ τοῦ Ἔθνους μας, τὸν ἀφελληνισμὸ τῆς Πατρίδος μας.

Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ ἀφυπνιστοῦμε, νὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὰ κοινά, γιὰ τὴν Πατρίδα μας, νὰ ἔχουμε πλήρη καὶ ἀκριβὴ ἐνημέρωση, νὰ γίνουμε ἐνεργοὶ πολίτες.

Νὰ κρίνουμε καὶ νὰ ἀξιολογοῦμε τὶς ἐπαγγελίες καὶ ὑποσχέσεις πολιτικῶν καὶ κομμάτων κατὰ τὶς προεκλογικὲς περιόδους καὶ μετὰ τὶς ἐκλογὲς νὰ κρίνουμε λόγους καὶ πράξεις κυβερνητῶν καὶ νομοθετῶν (βουλευτῶν). Νὰ ἐπιστρατεύουμε μνήμη καὶ κρίση. Στὶς ἐκλογὲς δὲν δίνουμε σὲ κανέναν λευκὴ ἐπιταγή.

Ὡς χριστιανοὶ νὰ δίνουμε μαρτυρία εὐαισθητοποιημένου, ψύχραιμου, σοβαροῦ καὶ ἀνιδιοτελοῦς Ἕλληνα πολίτη.

Εὐθαρσῶς
Νίκος Τσιρώνης
Οἰκονομολόγος

Εὐχαριστήριον Πατριάρχου

Εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος ὁ Γ΄ εἰς τὸν πνευματικὸν προϊστάμενον τῆς Π.Ο.Ε. Ἀρχιμ. Μᾶρκον Μανώλην, ἐπὶ τῇ ἐκφράσῃ συλλυπητηρίων διὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς μητρὸς τοῦ Πατριάρχου, Τρισεύγενης.

«Ἀριθμ. Πρωτ. **651**

Τῷ Ὁσιολογιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ **π. Μάρκῳ Μανώλῃ** υἱῷ ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος, χάριν καὶ εἰρήνην ἀπὸ Θεοῦ Πατρός.

Θερμὰ ἐκφράζομεν εὐχαριστήρια διὰ τὰ ὑποβληθέντα Ἡμῖν συλλυπητήρια ὑμῶν ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τῆς προσφιλοῦς καὶ σεβαστῆς μητρὸς Ἡμῶν Τρισεύγενης προσκυνητρίας καὶ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως δέεσθε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, βθ΄ Ἰουνίου κγ΄.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

† Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος Γ΄»

Λογία Ο.Τ.

Προσέφερον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ «Ο.Τ.» εἰς ΕΥΡΩ:

Ἀνώνυμος, Ἀθῆναι, 300,00. Ἐμμ. Ἀτσᾶς, Κάλυμνος, 50,00. Θωμᾶς Μάντζιος, Ἀχαρναί, 50,00.

Ὁ «Ο.Τ.» εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς εὐγενεῖς δωρητὰς καὶ εὔχεται, ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃ αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΠΙΚΟΣ Ο ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΡΤΕΜΙΟΣ

(1ον)

Ἀντιοικουμενιστὴς καὶ ἀντιπαπικὸς ὁ ἀπομακρυνθεὶς Ἐπίσκοπος Ράσκας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος, ὁ ὁποῖος ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον του, μὲ τὴν φοβερὰν καὶ ἀναπόδεικτον, ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν, κατηγορίαν ὅτι κατεχράσθη χρήματα, ὑπὸ τοῦ νέου Πατριάρχου Σερβίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας. Ὁ ἀπομακρυνθεὶς Ἐπίσκοπος κατηγορεῖται ἀπὸ τὴν φιλοπαπικὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας καὶ τὸν ἐλεγχόμενον ὑπὸ τοῦ Σερβικοῦ κράτους, τύπον ὅτι ἦτο ἄκρατος Ἐθνικιστὴς καὶ ἄρα ξένον σῶμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν χώραν καὶ σοβαρὸν ἐμπόδιον διὰ τὴν ἐνταξιακὴν πορείαν τῆς Σερβίας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἕνωσιν. Ὁ ἀπομακρυνθεὶς Μητροπολίτης εἶχε ὑπογράψει τὴν «Ὁμολογίαν Πίστεως» κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἶχε καταγγείλει δημοσίως εἰς ὁμιλίαν του τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅτι εἶναι ὁ ὑποκινητὴς ὅλων τῶν οἰκουμενιστικῶν γεγονότων εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον.

Ὡς Ἐπίσκοπος Ράσκας καὶ Πριζρένης ὁ κ. Ἀρτέμιος εἶχεν ἀναπτύξει τὴν ἀκόλουθον ὁμιλίαν διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κατὰ τὸ διορθόδοξον Ἐπιστημονικὸν Συνέδριον εἰς Θεσσαλονίκην μὲ θέμα «Οἰκουμενισμός. Γένεση – Προσδοκίες – Διαψεύσεις» (20–24 Σεπτεμβρίου 2004):

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ: ΓΕΝΕΣΙΣ – ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ – ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι τέκνο τοῦ 20οῦ αἰώνα. Γεννήθηκε στὴν ἀρχή του, στὰ μέσα τοῦ αἰώνα μεταμορφώθηκε σὲ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν καὶ στὸ τέλος τοῦ αἰώνα μαράθηκε, ἐπειδὴ τὸν ἀπαρνιόταν σφοδρά. Δυστυχῶς ἐπεβίωσε καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίση καὶ συνεχίζει νὰ ἐνοχλεῖ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τὸν 21ο αἰώνα.

Αὐτὸ τὸ ἐπιστημονικὸ συνέδριο περὶ Οἰκουμενισμοῦ, κατὰ τὴν ταπεινή μας γνώμη, ἄργησε πολύ, ἀλλὰ ὄχι καὶ μάταια…

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ καθὼς καὶ ὅλους ὅσοι κατέβαλαν προσπάθειες νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ σπουδαία σύνοδος, ὥστε τὸ ζήτημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ παρατηρηθεῖ ἀπὸ διάφορες ὄψεις, πράγμα ποὺ θὰ βοηθήσει πολὺ τόσο ὅλες τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὅσο καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα καὶ τὸν κάθε πιστὸ νὰ λάβει τὴ σωστὴ θέση ἐναντίον αὐτῆς, ὄχι μόνο τῆς πιὸ πρόσφατης, ἀλλὰ καὶ τῆς πιὸ ἐπικίνδυνης ἐκκλησιαστικῆς αἵρεσης, τὴν ὁποία ὁ γνωστός μας θεολόγος π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς ἀποκαλεῖ Παναίρεση, ἀφοῦ μέσα της συμπεριλαμβάνει ὅλες τὶς διαμέσου τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας γνωστὲς αἱρέσεις.

Περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς «Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς» Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἔννοιας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γίνεται καὶ θὰ γίνει λόγος σὲ αὐτὴ τὴν ἀξιότιμη συγκέντρωση. Συνεπῶς στὴ δήλωσή μας δὲν θὰ σταθοῦμε πολὺ σ' αὐτὲς τὶς ἔννοιες. Αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μιλήσουμε εἶναι τὸ ἑξῆς: Εἶναι, καὶ κατὰ ποιὸ τρόπο, ἡ Σερβικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Μέσω ποίου καὶ κατὰ ποιὸν τρόπο αὐτὴ ἡ ἀντίθεση ἐκδηλωνόταν ἢ ἐκδηλώνεται καὶ σήμερα;

Προκαλεῖ πόνο τὸ γεγονὸς ὅτι καμία τοπικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἔμεινε ἄσπιλη καὶ ἀπείραχτη ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ μόλυνση. Κάποια περισσότερο, κάποια λιγότερο. Ἀλλὰ παρηγορεῖ καὶ ἐνθαρρύνει ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ κάθε τοπικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπῆρχαν καὶ θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνα τὰ λαμπερὰ καὶ Ἱερὰ παραδείγματα, ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ποὺ ἀντιτίθενται δημοσίως, μὲ τὸν προφορικὸ καὶ γραπτὸ λόγο, κατὰ τῆς διείσδυσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸ Ὀρθόδοξο πλήρωμα[1]. Ἴσως τέτοιοι νὰ μὴ ὑφίστανται πολλοί, ἴσως μεταξύ τους δὲν εἶναι ἀρκετὰ συνδεδεμένοι καὶ ἑνωμένοι σὲ ἕνα κοινὸ ἀμυντικὸ μέτωπο, ἀλλὰ εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ ἴδιοι πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὴν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Στὴ Σερβικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ πρῶτος καὶ ὁ πιὸ συνεπὴς ἀγωνιστὴς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦταν καὶ παρέμεινε ὁ μακάριος πατέρας Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ παράδειγμά του, μὲ τὰ λόγια του καὶ τὰ ἔργα του ἐντυπωσίασε καὶ ἐνέπνευσε πολλοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τὴ θεολογική–Ὀρθόδοξη θέση του περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ π. Ἰουστῖνος τὴν ἐξέφρασε σύντομα στὸ πασίγνωστο βιβλίο του «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός», ποὺ ἐκδόθηκε πρῶτα στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1974. Σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο του ὁ π. Ἰουστῖνος ἔδωσε συνοπτικὰ καὶ ὁλοκληρωμένα τὸν ὁρισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Κατὰ τὸν ἴδιο: *«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ κοινὴ ὀνομασία γιὰ τὸν ψευδὸ–Χριστιανισμὸ καὶ τὶς ψευδὸ–Ἐκκλησίες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Στὸν ἴδιο βρίσκονται μὲ τὴν καρδιά τους ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ οὑμανισμοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν παπισμό. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψευδὸ–Χριστιανισμοί, ὅλες αὐτὲς οἱ ψευδὸ–Ἐκκλησίες δὲν εἶναι παρὰ αἱρέσεις. Ὅλοι τους ἔχουν τὴν κοινὴ ὀνομασία τοῦ εὐαγγελίου: παναίρεση»*[2]. Ὁ π. Ἰουστῖνος θεωροῦσε ὅτι θὰ δείξει καλύτερα τὴν παραδοξότητα καὶ τὸ τερατούργημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν ἐποχή μας, ἐφόσον τὸν καθρεφτίζουμε στὸν καθρέφτη τῆς Μοναδικῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος τὸ ἔκανε ἐκθέτοντας τὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων μας, τὴν ἁγία παράδοση.

Μόνο ἐφόσον ἔχουμε σωστὴ καὶ πλήρη γνώση τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, μποροῦμε εὔκολα νὰ παρατηρήσουμε καὶ νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅλες τὶς ψεύτικες καὶ αἱρετικὲς διδασκαλίες.

Ὡς πρὸς τὴ γέννηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς κινήματος γιὰ τὴν ἕνωση τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἱστορική του πορεία καὶ ἀνάπτυξη, καθὼς καὶ τὶς πιθανὲς παγίδες στὶς ὁποῖες πίπτουν, καὶ περαιτέρω θὰ πίπτουν, πολλοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, καθὼς καὶ ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς κληρικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς Ἐπισκόπων, περιέγραψε καὶ συστηματικὰ ἐξέθεσε ὁ Ἱερομόναχος Σάββας Γιάνιτς, ἀδελφὸς ἀπὸ τὸ μοναστήρι Ντέτσανι, στὸ βιβλίο του «Οἰκουμενισμὸς καὶ περίοδος Ἀποστασίας» (Πρίζρεν 1995). Ἐκεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς ὁρίζεται ξεκάθαρα πρὶν ἀπὸ ὅλα ὡς «Ἐκκλησιαστικὴ αἵρεση», ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ μετατρέψει τὸ «Σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (τὴν Ἐκκλησία) σὲ μιὰ οἰκουμενικὴ ὀργάνωση, χτυπώντας τὴν ἴδια τὴ ρίζα τῆς Ὀρθόδοξης πίστης, τὴν Ἐκκλησία της[3]. Ὁ Οἰκουμενισμός, κατὰ τὸν π. Σάββα, πράγματι θέλει νὰ «διορθώσει» ἀπολυταρχικὰ τὴ θεανθρώπινη διδασκαλία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθοδηγώντας τη σὲ ἐπίπεδο κοινωνικῆς, οὑμανιστικῆς καὶ πασιφιστικῆς ἰδέας, προσπαθώντας καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ νὰ τὸν ἀντικαταστήσει μὲ τὸν μὴ θεοποιημένο καὶ λαϊκὸ εὐρωπαῖο ἄνθρωπο[4].

Λόγω τῆς σαφοῦς ἀντι–οἰκουμενικῆς θέσης, τὸ βιβλίο τοῦ π. Σάββα προσβαλλόταν ἀπὸ πολλοὺς καὶ ἀπαγορευόταν ἡ πώλησή του στὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀλλὰ κανένας δὲν προσπάθησε, νὰ μὴ ἀναφέρουμε καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχε, νὰ ἀρνηθεῖ καὶ ἀμφισβητήσει κάτι ἀπὸ αὐτά, ποὺ ἐκτέθηκαν στὸ βιβλίο του.

Παρ' ὅλα αὐτά, πρόσφατα, ὁ κύριος φορέας τοῦ ἀγώνα καὶ τῆς ἀντίστασης κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴ Σερβικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἦταν καὶ παρέμεινε τὸ περιοδικὸ τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ράσκα–Πρίζρεν «Ἅγιος Δούκας Λάζαρος», ποὺ κυκλοφορεῖ ἐδῶ καὶ 12 χρόνια. Τὸ περιοδικὸ παρακολουθεῖ ἄγρυπνα ὅλα τὰ οἰκουμενικὰ γεγονότα, μεταφέρει σχόλια, ἄρθρα, ἀνασκοπήσεις καὶ θέσεις ὅλων ἐκείνων, γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ πλήρωμα τῆς πίστης καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι πρωταρχικὸ πράγμα στὴ ζωή τους, σημαντικότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή. Ἐκεῖ δημοσιεύονταν κείμενα ἀντιδράσεων καὶ μεταφράσεις ἐπιστολῶν, ἀποφάσεων καὶ μαρτυριῶν ἁγιορειτικῶν μοναστηριῶν γιὰ διάφορες αἰτίες». Ὅταν στὸν τομέα τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς μὴ Ὀρθοδόξους, ἢ στὸ ἐπίπεδο τοῦ πρακτικοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» ξεπερνιόνταν τὰ ὅρια, μὲ ἐνέργειες τὶς ὁποῖες τὸ πλήρωμα καὶ ἡ ἀβεβήλωτη φύση τῆς Ὀρθόδοξης πίστης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀμφισβητοῦσαν, ἡ φωνὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνείδησης μιλοῦσε, πρῶτα τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ μετὰ καὶ ὁρισμένων θεολόγων ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, τὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Τὸ περιοδικὸ «Ἅγιος Δούκας Λάζαρος» μετέφερε τέτοιες ἀναφορές, ἐκκλήσεις, διαμαρτυρίες στὶς σελίδες του, πράγμα ποὺ συνεισέφερε πολὺ στὴν ἐνδυνάμωση τῆς ἀντίστασης κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς Σερβικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τέτοια κείμενα ἦταν ἐκεῖνα, ποὺ γράφτηκαν ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀπόφασης στὸ Μπάλαμαντ, τὰ ὁποῖα ἡ Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους στὰ τέλη τοῦ 1993 ἀπηύθυνε στὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, καθὼς καὶ ἡ Ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητας τοῦ Ἁγίου Ὄρους περὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀντι–χαλκηδονίων, ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ Σάμπεζι τῆς Γενεύης τὸ Νοέμβριο τοῦ 1993, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Παρόμοιες ἀναφορὲς καὶ προειδοποιήσεις ὑπῆρχαν καὶ ἀπὸ ἄτομα καὶ ἀπὸ ὁμάδες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Σερβικὴ Ἐκκλησία. Ἀξιοσημείωτο εἶναι τὸ κείμενο τοῦ δόκιμου μοναχοῦ Ἠλία κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο «Κάτι χειρότερο καὶ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό», ὅπου ἐκθέτει τὴ φοβερὴ ἐμπειρία τῶν οἰκουμενικῶν προσευχῶν τῶν Ὀρθοδόξων, τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Μουσουλμάνων στὶς ἀρχὲς τοῦ 1992 στὴ Βοσνία καὶ Ἐρζεγοβίνη. Σχετικὴ μ' αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ σύντομη ἀναφορά μας «Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀσχήμια», ὅπου τονίζουμε ὅτι τέτοιου εἴδους καταπατήσεις τῶν παραδόσεων τῶν Πατέρων μας καὶ τῶν κανόνων τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ὁδηγοῦν ἄμεσα, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ, σὲ διεθνικὲς συγκρούσεις καὶ αἱματοχυσίες.

Τὸ ζήτημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σχέσεων τῆς Σερβικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ αὐτόν, καθὼς καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἰδιότητας τοῦ μέλους τῆς Σερβικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, ἦταν ἐκεῖνα τὰ χρόνια συχνὸ θέμα γιὰ συζήτηση καὶ στὴν Ἱερὰ ἀρχιερατικὴ Σύνοδο. Ὁ ὑποκινητὴς καὶ ἐμπνευστὴς τῶν συζητήσεων αὐτῶν πιὸ συχνὰ ἤμασταν ἐμεῖς μὲ τὶς θέσεις μας, καθὼς καὶ τὰ ἄρθρα, ποὺ δημοσιεύαμε στὸ περιοδικό μας «Ἅγιος Δούκας Λάζαρος». Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος, ποὺ στὰ τέλη τοῦ 1994 λάβαμε τὴν ὑπ' ἀριθμὸ 3128 ἀπόφαση τῆς 17ης Νοεμβρίου 1994 τῆς Ἱ. Ἀρχιερατικῆς Συνόδου νὰ προετοιμάσουμε καὶ νὰ καταθέσουμε στὴν Ἱερὰ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδο σύντομη ἀνασκόπηση τῆς Ἱστορίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἰδιότητας μέλους τῆς Σερβικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας σ' αὐτό.

Ἐκτελώντας, λοιπόν, τὴν ἀπόφαση τῆς Ἁγίας Συνόδου καταθέσαμε τὸν Μάϊο τοῦ 1995 στὴν Ἱερὰ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδο λεπτομερὴ ἔκθεση, στὴν ὁποία ἐξηγήσαμε πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἀβασιμότητα τῆς ἴδιας τῆς ὀνομασίας «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ἐφόσον οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου δογμάτισαν τὴν Ὀρθόδοξη πίστη σὲ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὄχι σὲ «Πολλές», ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσε νὰ οἰκοδομεῖται καὶ νὰ πραγματοποιεῖται κάποιο «συμβούλιο» ἢ «ἕνωση», ποὺ θὰ ἦταν κάποια «ΥΠΕΡΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Στὴ συνέχεια ἐκθέσαμε σὲ σύντομες γραμμὲς τὴν Ἱστορία τῆς γέννησης τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τὸ 1948, δείχνοντας ὅτι ἔχει τὶς ρίζες του σὲ μιὰ σύγχρονη αἵρεση–παναίρεση, ποὺ ὀνομάζεται Οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Προτεσταντισμοῦ στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἰδίου. Μόνο ἀργότερα τὸ κίνημα αὐτὸ καὶ οἱ ἀντί–Ἐκκλησιαστικές του ἰδέες (ὅπως ἡ «Θεωρία τῶν κλάδων», Branch theory) υἱοθετοῦνται καὶ γίνονται ἀποδεκτὲς βαθμιαῖα ἀπὸ ὁρισμένες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ γίνονται μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ καθίστανται «**Ὀργανικὸ**» μέρος του.

Ἡ Σερβικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ πολὺ καιρὸ ἀντιστάθηκε σ' αὐτὸ τὸν πειρασμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥστε τελικὰ το 1965 καὶ ἡ ἴδια ἔγινε μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, προσπαθώντας νὰ μὴ μείνει πίσω ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἔγιναν μέλη νωρίτερα, συμμετέχοντας ἐνεργὰ σὲ ὅλους τοὺς οἰκουμενικοὺς διαλόγους καὶ δραστηριότητες, ἄσχετα μὲ τὸ πόσο αὐτὸ ἦταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν παράδοση τῶν Πατέρων μας καὶ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν Κανόνων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Σημειώσεις

1. Ἐξαίρεση ἀπὸ τὸν κανόνα, δυστυχῶς, ἀποτελεῖ μόνο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ποὺ εἶναι καὶ ὑποκινητὴς ὅλων τῶν οἰκουμενιστικῶν γεγονότων σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία ἔρχονται οἱ ἐπιδρομὲς κατὰ ἐκείνων, ποὺ σὲ ὅλη τὴν Ὀρθοδοξία προσπαθοῦν νὰ διαφυλάξουν «τὸ ἐνέχυρο τῆς πίστης» καθαρὸ ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ κακοπιστία.
2. Μνημ. ἔργο, σ. 145.
3. Σελ. 7.
4. Μνημ. ἔργο.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Σέ Μοναστήρι τῆς Ἄνδρου εἶναι ἡγουμένη ἡ Γερόντισσα Εὐγενία, ἤδη εἶναι 85 ἐτῶν καὶ ἔχει μιὰ μόνον μοναχή. Σᾶς παρακαλεῖ ἡ ἰδία καὶ ἡ μοναχούλα καὶ ἐγὼ ἡ ἐσχάτη νὰ βοηθήσετε ὥστε τὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας μας, ποὺ εἶναι ἀρχαιότατο καὶ μὲ μεγάλη δραστηριότητα νὰ ἐνισχυθῆ καὶ μὲ ἄλλες μοναχές.

Σᾶς εὐχαριστῶ παρὰ πολὺ γιὰ ὅ,τι θὰ κάνετε γιὰ τον Μοναστήρι. Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἔχει ἕνα Μετόχι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Τακτικὴ ἀναγνώστρια

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑΝ

Ἡ Π.Ο.Ε. διοργανώνει προσκύνημα στὸ Κίεβο τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ 24.5.2010 ἕως 31.5.2010.

Θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ Μοναστήρια καὶ τὶς Λαῦρες τοῦ Κιέβου καὶ τῶν γύρω περιοχῶν. Τὴν Ἱ. Μ. Πετσέρσκαγια, Λαύρα τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Θεοδοσίου, ὅπου θὰ προσκυνήσωμε τὰ ἱ. λείψανα τῶν 120 περίπου ὁλόσωμων Ἁγίων, ποὺ εὑρίσκονται στὸ σπήλαιο τῆς Λαύρας, τὸν Ἱ. Ν. Ἁγίας Τριάδος.

Γιὰ πληροφορίες κ. Κ. Σαμωνᾶς. Τηλ. 210.6211471 καὶ 6942.688774.

«Μνήμη δικαίου…»

Πέρασαν ἐννέα ἔτη ἀπὸ τὴν ἐκδημία εἰς Κύριον τοῦ γέροντος Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη. Τὸ Σάββατο 20 Φεβρουαρίου, τελέστηκε μνημόσυνο στὴν Ἱ. Μ. Ἁγίου Ἰωάννη (Μακρυνοῦ) στὰ Μέγαρα. Στὴ Θ. Λειτουργία καὶ στὸ μνημόσυνο χοροστάτησε ὁ ἐπίσκοπος Ἐλευσῖνος Δωρόθεος Μουρτζοῦκος.

Ἐπειδὴ τιμὴ γιὰ ἕναν ἅγιο εἶναι ἡ μίμησή του, ἂς μείνουμε σὲ μιὰ φράση τοῦ π. Δαμασκηνοῦ: «Νὰ ζοῦμε μόνο γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μας».

Νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του.

Α.Σ.